vine i segueix-me

Revista de la Delegació Pastoral per les Vocacions
Bisbat de Girona
Núm. 9 Juny 2021

RECOMENÇAR

Benvolguts i benvolgudes,
Hem acabat el mes de maig celebrant la Pentecosta i comencem el mes de juny celebrant la festa de Corpus, dues festes eminentment vocacionals, perquè la Pentecosta ens dona la força de l'Esperit que ens envia al món, i l'Eucaristia és la font i el cimal de les nostres vides, allà on oferim tot el que som i on trobem aliment per no defallir en la nostra missió, i fer-ho comunitàriament.
És quan els deixebles estan reunits en comunitat quan reben la força de l'Esperit. I serà aquesta unció de l'Esperit el que els farà sortir a anunciar el missatge de Jesús. Serà la seva descoberta vocacional. Jesús ja els havia cridat, és cert. Ells ja l'havien seguit, és cert. Però no havien descobert, encara, el significat d'aquesta crida i d'aquest seguiment fins que no reben la força de l'Esperit Sant, que els fa sentir l'amor de Déu Pare i els empeny a anunciar el missatge de Jesús.
Sense l'Esperit vivien dominats per la por, per la falta de confiança, per la inquietud davant les incerteses de les seves vides. Actituds ben legítimes i ben humanes, perquè temien per les seves vides. Però de sobte, deixen de tenir por, deixen de viure segons els pensaments humans i es deixen guiar per el moment de Déu, per la crida vocacional. El moment on Déu ens diu que les nostres pors son ben inútils, perquè son les pors dels qui s'aferren a aquest món com si no hi hagués un més enllà. El moment on Déu ens diu que les nostres incerteses neixen perquè no ens hem fonamentat en Ell, el camí, la Veritat i la Vida, el fonament sòlid de les nostres vides
I ja no hi ha marxa enrere. Aquest és el veritable sentit de la vocació. Enamorats de Déu Pare i moguts per la força de l'Esperit a predicar el missatge de Jesús Ressuscitat per instaurar el seu Regne enmig del món. I llavors el món ens escoltarà, com va escoltar a aquells deixebles a Pentecosta, perquè per a Déu res és impossible i perquè el llenguatge de l'amor és universal. Escolta la crida de Déu, respon amb un sí generós, deixa't estimar per Déu i estima'l a Ell i al poble a on ets enviat. Aleshores te n'adonaràs que estiguis on estiguis del món, tothom entendrà el que els hi dius. No tinguis vergonya del que dirà el món quan prediquis la paraula de Déu, sinó que tingues vergonya del què dirà de tu Déu si no ho fas.
Avui l'Esperit diu a l'Església de començar de nou, perquè el món ja és nou. El món d'abans ha passat, ara comença un nou món, amb noves generacions que necessiten un anunci nou de l'Evangeli. Avui, ha de ressonar de nou a totes les nostres esglésies la mateixa pregària confiada: "Veniu Esperit Sant Creador, Esperit d'amor i de pau, i renoveu la faç de la terra".

Mn. Joan Soler i Ribas
Delegat de Pastoral Vocacional

sumari:

Recomençar 1
Ningú té una vocació 2
Carta als Joves 3
Per què tornaria a ser capellà? 4

Evangeli
Mt 5, 13-16

Vosaltres sou la sal de la terra.
Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada?
Ja no és bona per a res, sinó per a llençar-la fora i que la gent la trepitgi.
Vosaltres sou la llum del món.
No es pot amagar un poble posat dalt d'una muntanya, i ningú no encén una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots els qui són a la casa.
Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel.

Ningú té una vocació

Els delegats de vocacions vam tenir la sort de participar en una xerrada del cardenal Cristóbal López Romero, arquebisbe de Rabat, que ens va donar unes pistes molt bones per a la meditació de la Pastoral Vocacional.

Durant aquests mesos d'estiu us en compartirem uns fragments perquè son molt il·luminadors. Comencem amb el primer que ell va titular, provocativament: «Ningú té una vocació».

Ningú té una vocació però tots som cridats. I això no és un joc de paraules, sinó que volem dir que la vocació no és quelcom que alguns tenen i els altres no. La vocació és una dimensió pròpia de la persona. No és un afegit del que disposen alguns privilegiats i els altres no perquè, en rigor, no podem dir que les vocacions existeixin. El que sí existeixen són les persones que tenen una vocació, però no com un grup enmig de la multitud, sinó com a constituent de l'home. Som ontològicament éssers cridats. Som per naturalesa vocacionats i missioners, enviats a una missió. Per això, tot i que la vocació és una crida des de fora, l'escoltem des de dins, està gravada en l'interior de la nostra intimitat. Som vocacionats des de l'origen, però només entrant en nosaltres mateixos la podem escoltar.

Evidentment hi ha experiències que et sacsegen, que et fan descobrir alguna cosa que tenies a dins i que mai havies vist. Experiències que ens obren els ulls a la realitat i ens permeten entrar en el nucli de nosaltres mateixos. Tots estem cridats, però: Per què? Per a qui? I la resposta és que hem estat cridats per Déu a l'existència. Tot per infinita misericòrdia de Déu que ens ha cridat a l'existència, però no a l'existència com una roca, sinó cridats a la vida, però no a qualsevol vida, com un arbre, sinó a la vida humana. Som cridats a viure humanament i més encara, a la vida cristiana. Hem de prendre consciència que, com a cristians, estem cridats a viure com a Fills del Pare. A ésser germans de Jesucrist, temples de l'Esperit.

El Regne és una clau vocacional de primer ordre. Crist, en tant que evangelitzador, anuncia abans que res un Regne, el Regne de Déu, tant important que, en relació a ell, la resta es converteix en un afegit. Només el Regne és absolut. O sigui, que tota vida és una vocació i l'hem de viure com a tal, com a resposta a una crida, com un do i una conquesta, perquè hem estat elegits pel Senyor, no ho hem elegit nosaltres, però és a nosaltres a qui se'ns demana de desenvolupar la vocació rebuda.

«Carta als Joves» a *Pregar per les vocacions* (Celebrar 73) Barcelona: Centre de Pastoral Litúrgica 2007

La fe en Jesús, el Senyor, no consisteix en l'acceptació d'un conjunt d'idees i normes coherents i interessants que trobem en l'Evangeli. La fe és el seguiment a una persona que ha encarnat aquest pensament i ha portat l'estil de vida que se'n deriva. Una persona que els cristians professem vivent en la nostra història, amb una vida nova. És el Ressuscitat. La fe en Jesús suposa seguiment i relació personal amb ell.

Moltes pàgines de l'Evangeli s'hi refereixen: la crida i el seguiment de dos amics, Joan i Andreu (Jn 1, 37 ss) i altres. T'invito a descobrir i a anotar els textos dels evangelis que en parlen. Jesús no dona cap llibre als qui crida per sotmetre'ls després a un examen. Entre Jesús i els qui el segueixen s'estableix una comunicació personal, amb els seus alts i baixos, per descomptat; però sempre amb els ulls oberts i l'orella atenta al Mestre.

Atura't a contemplar reposadament l'escena de Joan i Andreu. Joves d'esperit viu i inquiet es troben amb Jesús per primera vegada a la vora del riu Jordà. Els va quedar tan marcat aquell dia que, anys després, Joan encara recordava l'hora: Eren cap a les quatre de la tarda. Contempla Jesús amb el pensament i el cor, escolta el seu missatge que parla de l'amor de Déu per a tothom i en preferència pels marginats d'aquell temps. Escolta la seva invitació, ara adreçada a tu: *Vine i segueix-me*. No tinguis por, continua llegint. Passaràs hores de tot, però ell mateix et donarà coratge. Parla amb alguna persona que hagi fet una experiència positiva d'aquesta crida: exposa-ho a algun mossèn; els mossens tenen la missió de guiar per aquest camí. No serà res de l'altre món si intueixes que Jesús et crida d'una manera plena i total al servei dels germans per fer-te semblant a la font de la plaça del poble que raja per a tothom. Això demana renunciar a bastir una família pròpia per viure en una de molt més gran, tant com la mateixa plaça; però no tinguis por, que ell continuarà amb tu.

Si ets un noi i sents que et demana per seguir-lo en el servei de capellà, aguanta ferm, demana també consell a qui en tingui experiència. No seràs mai ric, ni tindràs massa hores per a tu; però sentiràs la pau i la joia d'enriquir la vida dels altres. Hom troba la felicitat en la mesura que es preocupa de la felicitat dels altres. El mateix Jesús serà la teva recompensa.

Mons. Jaume Camprodon i Rovira
Bisbe de Girona (1973-2001)

Pregària de Charles Foucauld:

Pare,
em poso a les Vostres mans,
feu de mi el que us plagui.
Per tot el que fareu de mi,
us en dono gràcies.

Estic disposat a tot,
ho accepto tot,
mentre es faci
la Vostra voluntat
en mi i en totes les criatures.

Poso la meva ànima
en les vostres mans,
us la dono, Déu meu,
amb tot l'amor del meu cor,
perquè us estimo.

És una exigència
del meu amor
el donar-me,
posar-me sense mesura
en les Vostres mans,
amb infinita confiança,
perquè Vós sou el meu Pare.

Contactar-nos:

Pàgina web:
www.seminaridegirona.com

Correu electrònic:
seminaridegirona@gmail.com

Instagram:
@seminaridegirona

La meva experiència: Per què tornaria a ser capellà?

És evident que si miro tota la meva vida, al 79 anys, només puc parlar amb paraules d'agraïment per tantes situacions que sempre van mes enllà del que es pot pensar. Perquè mirant els fets rellevants de l'època viscuda en tots els camps eclesials, socials, polítics, econòmics, i de tota mena, me n'he adonat que del que es tracta és de ser-hi sense de deixar de ser un mateix. Perquè situant-me al mig del món, mirant el camí fet i el que la vida m'ha portat, descobreixo que la meva manera de ser capellà ha estat fent un compromís al mig del món com a cristià i amb el servei i testimoni de l'Evangeli en el servei a la comunitat. Aquesta es la fe que ens uneix a tot els cristians i que ens en fa testimonis. Un testimoniatge seguint l'Evangeli.

En la vida de cada dia i amb els altres vas descobrint el que és ser capellà. Unes experiències inoblidables i plenes de confiança en la força que ens ve d'haver respost a la crida que Déu et fa en els signes dels temps. Fent present al ulls de tothom aquella fe que va transformant la nostra vida i reconèixer que Déu és amb nosaltres.

Viure aquest amor en el concret de les nostres vides i en les comunitats cristianes, creant vincles de proximitat i estimació, comprometent-nos amb els exclosos, febles i desvalguts perquè siguin també els seus testimonis. Ser per als altres un pont que una vegada s'ha passat ja no ens en recordem. I així, anar caminant tot seguint aquesta crida que mai ens deixa. I celebrant la fe per ser un testimoni dels qui ens envolten.

Mn. Martí Colomer i Pujol
Rector de l'Escala, Viladamat, Vilacolum, Vilamacolum
i Membre del Col·legi de Consultors

Si voleu rebre periòdicament l'edició digital de «Vine i segueix-me» podeu fer-ho escrivint un correu electrònic a la nostra adreça: seminaridegirona@gmail.com